

jälle olid naad wapraste weriste peadega tagasi löödud. Nüüd oli korraga kõik wäikne. Meid nähti nagu nõu pidawad. Sest tuli Zulguril kartus, et naad aga ehk karjalandad püüawad põlema pista. „Siis on ots käes!“ lisas ta.

Peagi nähti kaa ühe rööwli lauda juure minewad. Zulgur tõstis püstoli, sihtis, lasi — kelm oli surunud oma weres maas. Wiha pärast tormas terve rööwli falk ühe hoobiga maja peale ja hakkasid uksti murdma. Nüüd oli asi kõige kardetawam. Zulgur nägi juba ehmatusega ette ära, kuidas rööwliid saaks mässama ja mõllama, kui naad kord sisse olid tungind — seal korraga nägid majalised, kuidas kelmid kuulatama jäid, siis üle pea kaela hobuse selga kargasid ja tuhat nelja kuni wiimane mees minema panid, mitu surnut platsile jättes. Warsti kuuldi kaa hooste kappjade kabinad ja üks hulk shandarmid nähti muist hoowi, muist rööwlide järäle tõttawad. Zulgur ei uskunud aga shandarmid enne, kuni need ennast täitsa kui kroonu teenrid olid tunnistanud, siis lasti need 6 meest sisse, kes olid jätud, seda maja hoidma.

See oli wast abi õigel ajal!

Kärmas läks nüüd waatama, kuidas Eisiiga lugu. Ta tegi ukse lahti, hüüdis tiitart nime pidi — ei wastust ühtigi! Mees pani seda asja

imeks, astus kambri ja otjis teist ja mis nägi ta seal?

Üks neist rööwlistest oli katsunud, kambri wäikese ja kitsa aknast sisse pugeda. Aga lehas mees ei saanud kaugele sellega, ei saanud wiimaks enam ei edasi ega tagasi ja nii rippus ta nüüd, jala warwastega ühe redeli ülema pulga peal ennast toetades, kitsas aukus, nagu hiir lõksus. Ja otse tema ees seisis Eisi, mõlemad käed rööwli käharpea paksus juukses kinni ning wahtis nagu peast nõder ja hirmsalt filmi pööritades enese ette. Suure jõuga wantas ta kelm pead wastu akna lauda, nõnda et, kui Kärmas sisse astus, mehel juba hing wäljas oli lämmasuse pärast.

Eõna lausumatta, liikumatta seisis Eisi seal, käed krambist käharpeas kinni, nagu tahaks ta neid tuntud juukseid igaweste kinni pidada. Oma silmadega wahtis ta üsna lollilt ja wõeralt isa otša, kõik tema waatamine andis tunnistust ärrääkimatta ehmatusest ja hirmu tundmisest. Esihidelt ütelda — Eisi, see kena neiu ja õnnelik pruut, oli hoopis peast nõdraks läinud. Mitte sõnakest ei kuulnud enam tema suust, ega sõõnud ta kaa ei raaskugi enam, kuni selle päewani, mill' pulmad pidid olema. Sellisammal päewal, mis ta nii kannatamatta meelega oli ootnud,